

[Udenrigsministeren]

Derfor er det afgørende ikke kasketten – om der står observatør eller noget andet på den – det er indholdet, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er også indholdet af det forsvarspolitiske forbehold, som Danmark har taget i Edinburgh-aftalen, hvor der står, at vi ikke deltager i opbygningen af et europæisk forsvar, hvis de andre beslutter sig for det.

Jeg mener altså, at vi i det hele skal prøve at diskutere indholdet: Hvad er det, det skal bruges til, og i hvilken ramme skal det bruges?

Hvad angår de nordiske landes forhold til WEU og de fire EFTA-landes forhold i øvrigt, ligger det vist temmelig klart, at Norge, såfremt Norge bliver medlem – hvad vi håber – også vil være medlem af WEU. For så vidt angår Sverige og Finland, tyder alle tilgængelige udtalelser på, at de vil vælge observatørstatus. Det gælder både, hvad den finske og den svenske regering har sagt. For så vidt angår Østrig, er situationen den, at østrigerne ikke udtaler sig om det og ikke har gjort det, men helt tydeligt reserverer sig en overvejelse om det spørgsmål til efter deres folkeafstemning.

Fru Charlotte Antonsen var inde på nogle interessante betragtninger om store og små lande, og jeg måtte nærmest forstå på fru Charlotte Antonsen, at vi i virkeligheden her under udvidelsesforhandlingerne burde have indtaget store landes standpunkt; de store lande, som fru Charlotte Antonsen citerede, var Italien, Storbritannien og Spanien. Italien faldt nu hurtigt fra. Tilbage var der Storbritannien og Spanien, som stod for det, som man kunne kalde de store landes synspunkter.

Men jeg må da gøre opmærksom på, at der var et par andre meget store lande, som havde stik modsatte standpunkter, f.eks. havde både Tyskland og Frankrig jo det standpunkt, at man absolut ikke skulle forrykke balancen.

Derfor fører fru Charlotte Antonsens ræsonnementer ingen steder hen. Det var ikke sådan, at de store lande stod sammen om bestemte synspunkter, og at vi skulle have skyndt os at imødekomme dem for ligesom at lette deres vej ind i det europæiske samarbejde. Jeg forstod nærmest, at det var det, fru Charlotte Antonsen mente. Intet kunne være mere forkert.

Jeg vil i øvrigt gerne slå fast, at det selvfølgelig ikke er Danmarks opgave at varetage de store EU-landes interesser, når det drejer sig om afstemningsregler; det må de selv gøre. Vi har vore interesser at varetage.

De store lande var altså på ingen måde her enige. Især er det interessant at notere, at den tyske regering tydeligt anlagde det standpunkt – og det synes jeg tjener den til ære – at Tyskland ikke burde presse på for at få en større stemmевægt. Selv om Tyskland nu er langt det største efter udvidelsen, har man ikke hørt noget i retning af, at den tyske regering anlægger det synspunkt, at Tyskland er stort nok og ser stort nok ud.

Til fru Annette Just den lille konstatering, at enigheden om markedspolitikken med os andre jo altså ikke dækker hele det økonomiske felt. Nok spørgsmålet om det indre marked, men slet ikke, når det drejer sig om struktur-fondene, regionalfondene, fiskeri- og landbrugspolitikken. Her er Fremskridtspartiet som bekendt imod de konstruktioner, der er opbygget inden for EU, og har altid været det, hvilket jo er en ærlig sag, men det hører da med til billedet af Fremskridtspartiets markedspolitik.

Lad mig så til gengæld tilslutte mig, hvad fru Annette Just sagde om markedsadgangen. Jeg er helt enig med dem, der under denne debat har sagt, at det er overmåde væsentligt, at vi hurtigt tager fat på at forbedre markedsadgangen for de central- og østeuropæiske lande til vore markeder. Det er i deres interesse, og det er i vores egen interesse, og Danmark bør her være i forgrunden og i spidsen for bestræbelserne.

Om regeringskonferencen i 1996 i al korthed dette: Regeringen vil i god tid, som statsministeren også var inde på det, fremlægge overvejelser, som kan danne grundlag for politiske diskussioner om en dansk linje, men allerede nu er det soleklart, at et hovedemne for den næste regeringskonference bliver åbningen mod øst. Det bliver at prøve på at virkeliggøre visionen om et helt, udelt Europa både økonomisk og sikkerhedsmæssigt.

Til sidst vil jeg gerne bakke op om det synspunkt, som fru Lone Dybkjær fremhævede, at det jo ikke nytter noget, at vi i vores europæiske modelbyggeri ved konferencebordene og skrivebordene mister kontakten til de folkelige opfattelser.

Den danske folkeafstemning d. 2. juni var en advarsel, den franske folkeafstemning var det også. Holdningerne i både Tyskland og Storbritannien under hele forløbet var det sandelig